3 LEI

LECTURA TINERETULUI SPORTIV

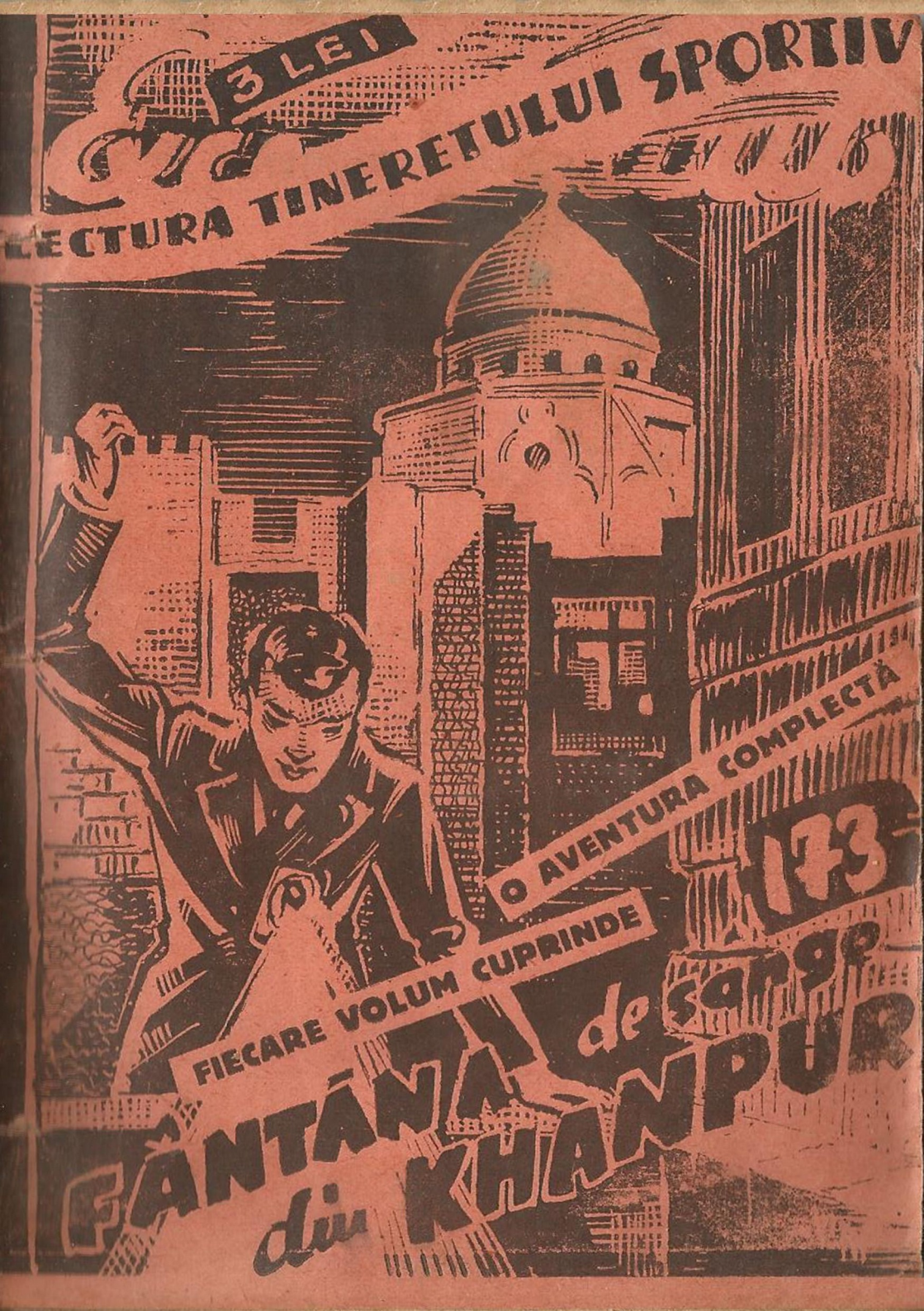

O AVENTURA COMPLECTĂ

173

FIECARE VOLUM CUPRINDE

FANTÂNA de sânge din KHANPUR

FÂNTÂNA DE SÂNGE DIN KHANPUR

——————— de ———————

Walter Gerusheim

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 173

CUPRINS

Prefaţă.....3
I. Rebeliunea lui Nona Sahib.....5
II. La Khanpur.....10
III. Spre moarte.....15
IV. În culmea disperării.....18

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

.....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 173-a:

La 15 iulie 1857, populaţia din Khampur s-au revoltat împotriva albilor de acolo, măcelărindu-i pe toţi. Fără nici o milă, au fost omorâte până şi femeile, precum şi copiii albilor. Soţia colonelului Adrien Hope se afla pe atunci la Khanpur. Împreună cu altă femeie albă, ea a fost aruncată într-o fântână adâncă.

Mistress Hope purta legat la pieptul ei un document foarte important al familiei. Percy Stuart este însărcinat să-şi procura acest document.

Excentric-Club.

I. Rebeliunea lui Nona Sahib

Pentru a se edifica complet asupra norei sale însărcinări, renumitul sportsman american Percy Stuart fu nevoit să studieze istoria indo-engleză şi anume evenimentele ce s-au produs în India, între anii 1857 şi 1858.

În anul 1857—1858, a izbucnit faimoasa rebeliune indiană, cu scopul izgonirii din India a englezilor, care reuşiseră să acapareze cele mai bogate regiuni ale tării.

Rebeliunea a fost condusă de un anume Nena Sahib, aparţinând unei caste nobile şi al cărui tată fusese otrăvit de un hindus, plătit anume de englezi. Nena Sahib se jurase să se răzbune împotriva tuturor englezilor aflători în India.

În timp ce-şi aduna partizanii din toate provinciile, Nena Sahib manifesta o prietenie prefăcută fată de englezi. În baza unui raport, pe care comandamentul trupelor engleze din India l-a trimis la Londra şi în care se arăta devotamentul nobilului indian fată de autorităţile engleze, Nena Sahib a fost numit colonel şi i s-a dat comanda unui regiment Această distincţie o datora îndeosebi generalului englez Hugh Wheeler, comandantul diviziei, cu care era în cele mai bune relaţii de prietenie. Dar în ziua de 1 Iunie 1857, Nana Sahib, care avea sub ordinele sale un regiment de soldaţi indigeni, s-a răsculat tu toţi oamenii săi împotriva soldaţilor şi coloniştilor englezi. Sub ordinele lui, luptau mii de indigeni.

Rebelii s-au îndreptat asupra oraşului Khanpur, pe care vroiau să-l ocupe. În drumul lor spre acest oraş, ei au măcelărit pe toţi ofiţerii generalului Wheeler. Acesta, văzând pericolul, a dat ordin tuturor europenilor să se refugieze în cazărmile soldaţilor, iar el a părăsit oraşul cu trupele lui deoarece se simţea-prea slab pentru a înfrunta atacul rebelilor.

Planul generalului englez era să se îndrepte spre un alt oraş, ocupat de rebeli, pentru a-i înfrânge şi a-i izgoni de acolo.

Printre europenii care s-au refugiat în cazărmile din Khanpur, din ordinul generalului, era şi soţia colonelului Adrian Hope. Soţul ei se afla cu trupele lui într-o altă localitate. El îşi lăsase soţia la Khanpur, deoarece, acolo, o credea în mai multă siguranţă. Tânăra şi frumoasa femeie era însoţită de servitoarea ei, o copilandră hindusă, care îşi iubea nespus de mult stăpâna, precum şi pe micul copil al acesteia.

Dar nenorociţii europeni, care sperau că rebeliunea va fi repede reprimată, s-au înşelat amar.

La 7 iunie, Nena Sahib a dat ordin trupelor lui să atace cazarma, în care se aflau baricadaţi europenii. Cazarma era apărată numai de trei sute de soldaţi.

Asediatorii au bombardat continuu clădirea cazărmii, făcând imposibilă aprovizionarea bieţilor refugiaţi. Din cauza foamei şi a setei, mulţi din aceştia au murit, iar alţii s-au îmbolnăvit grav. Totuşi soldaţii englezi au apărat eroic cazarma, până în ziua de 15 iulie.

În acea, Nena Sahib, case-şi dădea seama că nu va putea cuceri aşa de uşor această cazarmă, transformată într-o puternică fortăreaţă, a propus generalului Wheeler o capitulare mai demnă. El a asigurat pe generalul englez, că toţi refugiaţii din cazarmă vor putea să părăsească oraşul, fără ca să li se facă nici cel mai mic rău. Mai mult: a dat asigurări, că le va pune la dispoziţie bărcile necesare, pentru ca să poată pleca spre oraşul

Allahabed.

Generalul Wheeler a făcut imprudenta, să dea crezare asigurărilor lui Nena Sahib. El a semnat convenţia, trimisă de către aceştia, printr-un curier.

În rândurile refugiaţilor, bucuria a fost foarte mare. Şi, într-adevăr, au fost lăsaţi să părăsească nestingheriţi cazarma. După aceasta, li s-a servit o masă bună, iar apoi au fost conduşi pe ţărmul fluviului Gange, unde se aflau bărcile.

Mai erau însă acolo două companii de soldaţi indieni, înşiruiţi pe ţărm. Unităţile acestea, după cum îşi închipuiau bieţii europeni, erau aduse anume, pentru a le da cuvenitele onoruri.

Întruna din bărci s-a instalat şi Cecilie Hope, împreună cu micul ei Edward şi cu servitoarea hindusă.

— Sunt fericită că-mi voi revedea soţul! spunea ea servitoarei. Nu-ţi poţi închipui, Talette, cât de fericită sunt!

Tânăra hindusă, ţinând copilul strâns la pieptul ei, i-a răspuns:

— Da, domnişorul Edward va avea din nou lapte şi cozonac şi nu va mai suferi de sete!

În cele din urmă, s-a dat drumul bărcilor, spre mijlocul fluviului.

Dar, după câteva minute, a apărut Nena Sahib, înfipt în şeaua calului său alb. El a făcut numai un semn, fluturând în aer o năframă roşie. În momentul următor, soldaţii indieni de pe mal au deschis un violent foc de arme asupra europenilor din bărci.

Scena care a urmat e de nedescris Englezii şi-au dat seama că sunt trădaţi, dar nu se mai puteau salva. Bărbaţi, femei şi copii, au fost împuşcaţi în masă. Alţii au murit înecaţi, căci, sărind în apă, nu ştiau să înoate, iar multe din bărci au luat foc.

Câţiva din refugiaţi, care au reuşit să se înapoieze înot până la ţărm, au fost prinşi de soldaţi şi transportaţi în

piaţa din mijlocul oraşului Khanpur. Aici, bărbaţii au fost imediat împuşcaţi. Femeile şi copii care reuşiseră să se salveze înot au avut o soartă şi mai crudă.

Printre aceste din urmă persoane, se afla şi Cecilie Hope, care reuşise să se salveze. Barca în care fusese ea, se scufundase. Biata femeie era ca înnebunită de durere, deoarece nu ştia dacă micul Edward şi servitoarea sa Talette au scăpat sau nu cu viata.

Dar Ceciliei nu i-a fost dat să aibă prea mult de suferit.

Femeile şi copiii au fost transportaţi într-o curte mare, împrejmuită cu ziduri înalte. A doua zi dimineaţa, soldaţii rebeli au primit ordinul să tragă asupra femeilor şi copiilor.

Numai câteva femei au scăpat cu răni uşoare, între care şi soţia colonelului Hope.

Nena Sahib a dat ordin ca femeile şi copiii răniţi să fie transportaţi la o fântână din mijlocul unei curţii, înconjurată cu ziduri de marmură. Toţi au fost aruncaţi înăuntru, de vii. Până astăzi, fântâna aceasta îşi păstrează numele de «Fântâna sângelui«, în amintirea celei mai laşe crime din istoria indo-engleză.

Cecilie Hope şi-a găsit şi ea moartea în »Fântâna sângelui«. Dar copilul ei a fost salvat.

Tânăra şi devotata hindusă a înotat cu copilul în braţe, până la celălalt mal al fluviului. De acolo, s-a refugiat în comuna ei natală

Colonelul Adrian Hope, care se îndreptase cu un detaşament de arme mixte spre oraşul Khanpur, pentru a răzbuna pe europenii măcelăriţi, şi-a regăsit copilul. El şi-a trimis fiul, însoţit de tânăra hindusă în Europa. Pe vapor însă, Taletta a încuiat din viată, din cauza unei vechi răni, de pe timpul măcelului. Astfel, copilul a ajuns singur la Londra.

Aici, el a fost crescut de un frate mai în vârstă al colonelului Hope, împreună cu ceilalţi copii ai unchiului său.

Dar nici colonelului Hope nu i-a mai fost hărăzit să-şi vadă copilul, deoarece a căzut în luptele pentru recucerirea oraşului Khanpur.

Când Edward a ajuns la majorat, n-a putut intra în posesiunea averii lăsate, deoarece unchiul său, un bătrân zgârcit, susţinea că el nu este fiul colonelului, ci al hindusei Talette. Bătrânul avar pretindea că adevăratul Edward ar fi fost omorât de un glonţ şi că Talette l-a înlocuit cu un alt copil, al unei femei europene, măcelărită tot cu prilejul rebeliunii. De asemenea, mai susţinea că fratele său nu şi-a văzut copilul timp de doi ani şi jumătate, aşa că a putut fi uşor înşelat.

Fiul colonelului erou a dus o viată modestă de profesor. Şi-a urmărit toată viaţa drepturile, dar fără niciun rezultat. La moartea sa, el a rugat pe prieteni să continue acţiunea aceasta, pentru ca măcar unicul său fiu, nepotul colonelului Hope, să-şi poată obţine drepturile.

Or, tocmai însărcinarea aceasta o primise Percy Stuart din partea clubului Excentric. Trebuia să dovedească drepturile nepotului eroului asupra imensei averi a familiei Hope. Această avere era acum în mâinile nepoţilor direcţi ai fratelui colonelului.

Clubul Excentric încunoştinţase pe Percy Stuart că Cecilie Hope a purtat legat la piept un document, în care se arătau drepturile fiului el Edward asupra moştenirii.

Clubul Excentric, al cărui membru fusese colonelul Hope, luase hotărârea să ocrotească pe nepotul acestuia, însărcinând pe Percy Stuart să procure documentul.

Tânărul sportsman american îşi dădea perfect seama de piedicile enorme ce-i stau în cale, dar se hotărî să intre imediat în acţiune, pentru a veni în ajutorul fiului unui erou, chiar cu riscul vieţii sale.

II. La Khanpur

Ajungând la Khanpur, Percy Stuart descinse la un elegant hotel european. După ce-şi schimbă costumul, Percy făcu o plimbare prin oraş, care era capitala principatului Audh.

Tânărul american întâlni o mulţime de europeni, în cea mai mare parte comercianţi sau funcţionari englezi. În general însă, oraşul îşi păstra caracterul de vechi aşezământ indian.

În cele din urmă, Percy ajunse în piaţa principală a oraşului, numită Bibi Ghar. Aici, el văzu pereţii de marmură, care înconjurau «Fântâna sângelui«, în care se aflau rămăşiţele pământeşti ale femeilor şi copiilor măcelăriţi de rebeli Generalul Haverlock, care recucerise oraşul, dăduse ordin să se aşeze o lespede de marmură, care să acopere pe vecie fântâna. Pe această placă, erau săpate cuvintele: »În memoria victimelor«.

Percy Stuart se rezema gânditor de unul din pereţii fântânii. Un bătrân indan, cu barba albă, se apropie de el.

— Domnul are nevoie de o călăuză, care să-i arate oraşul? întrebă el.

— Mulţumesc, dar am văzut oraşul! răspunse Percy Stuart. Dacă însă îmi vei putea răspunde la unele întrebări, referitoare la această fântână ciudată, atunci te voi răsplăti.

— Domnul poate să întrebe, răspunse bătrânul, aşezându-se cu mâinile încrucişate lângă Percy Stuart.

— E adevărat că în fundul fântânii acesteia au fost aruncate victimele lui Nena Sahib? După înfrângerea rebelilor, cadavrele n-au fost transportate în altă parte?

— Nu! răspunse bătrânul. Cadavrele mai sunt încă în fundul acestei fântâni, care a secat însă de mulţi ani.

— Şi nici n-au fost acoperite cu pământ aceste cadavre?

— Nu! Generalul Haverlock a dat ordinul să se aşeze această placă de marmură, drept lespede pe mormântul victimelor nevinovate,

— Lucrul acesta s-a întâmplat de aproape trei sferturi de veac! spuse Percy gânditor. Nimeni n-a mai ridicat lespedea de atunci?

— Nimeni, domnule! afirmă bătrânul, foarte hotărât. Nimeni nu are voie să se atingă de locul acesta sfânt, căci altfel este sever pedepsit.

— Câţi ani ai, bătrâne?

— Am împlinit, 95 de ani…

— Vasăzică erai în vârsta de 15 ani, când izbucnit rebeliunea împotriva englezilor. Te găseai atunci la Khanpur?

— Da, domnule, am fost martorul grozăviilor întâmplate. Deşi eram prea tânăr, totuşi fusesem recrutat în armata lui Nena Sahib şi trebuia să execut ordinele.

— Ah, vasăzică ai făcut parte din rândurile rebelilor?

Percy se uită cercetător la bătrânul hindus. Apoi, continuă:

— Ascultă, dacă aş că eşti discret şi cinstit, ţi-aş spune o chestiune de pe urma căreia ai putea să câştigi o frumoasă sumă de bani.

— Puteţi avea toată încrederea în mine! Vreau să câştig şi voi face tot ce-mi veţi cere.

— Spune-mi mai întâi cum te numeşti?

— Mă numesc Sarri. Locuiesc la fiul meu, care e fierar.

— Foarte bine! spuse Percy. Află că printre victimele din fântâna se afla şi soţia colonelului Hope!

Bătrânul se dădu speriat înapoi, de parcă ar fi vrut să fugă.

— Numele acesta te-a speriat? Îţi reaminteşte poate unele întâmplări neplăcute?

— Da, domnule, da! Trimite-mă mai bine în iad, sau loveşte-mă cu piciorul, căci eu am fost acela care, din ordinul lui Nena, am aruncat în fântână pe biata femeie!

— Nenorocitule! Tu ai făcut lucrul acesta?

— Trebuia să execut ordinul! Oh, nu voi uita niciodată disperarea tinerei şi frumoasei femei, cu bucle blonde, care mă implora, cu lacrimi în ochi, ca să-i cruţ viaţa, spunându-mi că şotul ei e colonelul Adrien Hope, care mă va răsplăti regeşte.

Buda mi-e martor că am vrut s-o cruţi. Dar Nena Sahib era de faţă, aşa încât am fost nevoit să arunc în fântână pe biata femeie. Drept răsplată, Nena Sahib mi-a dat câteva monede de aur. Am aruncat însă banii aceştia în fluviu, căci îmi ardeau mâinile.

— Primeşte aici o monedă de nur, care te va îngrozi mai puţin! îi spuse Percy. Vei primi de zece ori mai mult, împreună cu fiul tău, dacă la noapte veţi executa un ordin al meu!

— Şi despre ce fel de ordin e vorba, domnule?

Tânărul american se apropie de bătrân şi-i şopti:

— În noaptea aceasta, veţi ridica lespedea de marmură şi-mi veţi ajuta să mă cobor în fântână.

— Nu se poate, domnule! strigă bătrânul, îngrozit. Vrei să profanezi liniştea morţilor?

— Trebuie să-mi dau drumul în fântână, ca să găsesc neapărat ce a mai rămas din corpul Cecilei Hope. Vorbeşte cu fiul tău şi hotărăşte-te, dacă vrei să câştigi un săculeţ cu monede de aur.

— Bine, voi vorbi cu el! răspunse bătrânul.

— Te aştept la hotel, ca să-mi aduci răspunsul!

Percy scrise pe un bilet numele hotelului. Apoi, se adresă din nou bătrânului:

— Te aştept şi sper că n-ai să întârzii!

— Nu, domnule, nu voie întârzia!

În timp ce tânărul american traversa piaţa Bibi Ghar, bătrânul indian rămase lângă fântână, privind nedumerit biletul care indica adresa hotelului lui Percy Stuart.

Apoi, bătrânul se îndreptă spre casă. După vreo zece minute, el ajunse în fata unei case sărăcăcioase, de pe malul Gangelin. La parterul casei, se afla un atelier de fierărie. Fiul bătrânului, în vârsta înaintată şi el, lucra în atelier. Fără să-şi ridice capul, el salută pe tatăl său, care intrase înăuntru.

— Trebuie să-ţi vorbesc! îi spuse bătrânul. Lasă lucrul la o parte, căci nu-ţi poate aduce un câştig mai frumos, decât acela pe care-l putem obţine în seara aceasta!

Dar, mai întâi, cheamă pe Gadulla, soţia ta, ca să ia parte şi ea la consfătuirea noastră. E o femeie deşteaptă şi ne va putea fi de folos.

După ce veni şi Gadulla, o hindusă bătrână şi urâtă, cei trei se retraseră în casă. Aici, femeia-ntrebă pe socrul ei:

— Ce s-a întâmplat, tată? Văd că te frământa ceva!

— Priviţi ce am câştigat eu! răspunse bătrânul, scoţându-şi din buzunar moneda de aur, pe care i-o dăduse Percy Stuart. Vom putea câştiga de zece ori mai mult, dacă vom face ceea ce ne cere străinul bogat, care mi-a dat această monedă

Bătrâna se uită râvnitoare la piesa de aur.

— Ce mai întrebare! Veţi face tot ce vă cere străinul!

— Vezi însă că ne cere un lucru, de pe urmele căruia am putea înfunda puşcăria Vrea să-i ajutăm să ridice placa de marmură care acoperă «Fântâna sângelui«, din piaţa Bibi Ghar.

— Şi în ce scop ne cere lucrul acesta? întrebă Urah, fiul bătrânului.

— Vrea să se scoboare în fântână, până în fundul ei.

Fierarul şi soţia sa se uitară nedumeriţi la Sarri.

— Dar ce vrea să facă în fântână? întrebă curioasă

femeia.

— Mi-a spus că ar vrea să vadă cadavrul soţiei colonelului Hope şi nimic altceva!

Femeia izbucni în hohote de râs.

— Şi l-ai crezut? Nu te lăsa tras pe sfoară de străinul acesta! El caută cu totul altceva!

— Şi ce anume, Gadulla?

Femeia se aşează pe un scaun şi-i răspunse.

— El caută comori: lanţuri de aur, pietre scumpe şi perle. Hei, tu Urah, neghiobule, de câte ori nu ţi-am spus eu că în fântâna aceasta se află mari comori? Europencele care au fost aruncată acolo, purtau desigur, asupra lor, toate bijuteriile. N-a fost planul meu, de multă vreme, ca să căutăm în fundul fântânii? Ne-am fi putut îmbogăţi foarte uşor. Dar voi, bărbaţii, nu sunteţi decât nişte fricoşi! Dacă aţi avea un pic de curaj, aţi şti ce trebuie să faceţi în noaptea aceasta!

Cuvintele femeii avură o influentă puternică asupra bătrânului.

— Da, ai dreptate! După cât îmi aduc aminte, femeile care au fost aruncate în fântână aveau bijuterii scumpe asupra lor. Eram atunci în plină rebeliune, aşa că nimeni nu se gândea să le la bijuteriile. Dar cum să facem acum, ca să stricăm planul străinului?

Femeia dădu soluţia.

Uşa camerei fu închisă, iar convorbirea continuă în bucătărie.

Hotărârile luate puteau fi fatale lui Percy Stuart.

III. Spre moarte

Pe înserate, când Percy Stuart se pregătea să se ducă în restaurantul hotelului, un chelner îl înştiinţă că un indian foarte bătrân vrea să-i vorbească.

Era Sarri, care fu primit de Percy în holul hotelului.

— Ne-am hotărât, stăpâne! şopti el. Suntem la ordinele d-tale! Fiul meu Urah, soţia sa Gadulla şi cu mine te vom aştepta la miezul nopţii, în piaţa Bibi Ghar.

— Dar de ce vine şi femeia? Despre ea n-a fost vorba.

— Ni-e teamă, că numai eu şi cu fiul meu nu vom putea ridica placa de marmură. Femeia e voinică şi ne poate da un bun ajutor.

— Să aduceţi şi sculele necesare!

— Da, le-am şi pregătit.

— Eu voi aduce o scară de frânghie şi o lampă electrică, adăugă Percy, tot pe şoptite.

— Să fiţi punctuali! La orele 11 fără un sfert să fiţi în piaţă, căci la orele 12 vreau sa mă scobor în fântână. La revedere!

Bătrânul se retrase, iar Percy intră în sala restaurantului, unde-şi comandă o masă copioasă. Apoi, se duse în sala de lectură, unde rămase până seara târziu. Pe la orele 11, el se urcă în camera sa, unde-şi îmbrăcă paltonul. Într-un buzunar, îşi luă o scară specială, făcută din fire fine şi puternice de mătase, precum şi o lampă electrică. După ce-şi mai examina şi revolverul,

încărcat cu şase gloanţe, pe care şi-l băgă în buzunarul hainei, Percy părăsi hotelul.

Într-o jumătate de oră, el ajunse în piaţă. La câţiva metri de fântână, fu întâmpinat de trei siluete, care apărură de după un boschet. Era bătrânul Sarri, fierarul Urah şi soţia acestuia.

Urah adusese un drug mare de fier, iar soţia sa avea un coş, în care se aflau probabil uneltele necesare.

După ce Sarri salută tăcut pe Percy Stuart, se îndreptară cu toţii spre fântână.

— Să mu pierdem mult timp, le spuse tânărul american. Scoateţi repede placa de marmură. Sper cât nu ne va surprinde poliţia!

Cei trei indieni se puseră imediat pe lucru. Cu multă greutate, placa de marmură fu dislocată şi apoi ridicată puţin, pentru ca Urah să poată băga sub ea drugul său de fier. Încordându-şi forţele, ei reuşiră să ridice placa în sus. Între timp, Percy Stuart făcuse de pază.

— Am scos capacul! anunţă Sarri. Te poţi scoborî în fântână, stăpâne.

— Foarte bine, sunt mulţumit de voi! Iată recompensa voastră: două săculeţe cu piese de aur!

Femeia luă banii, ascunzându-i repede în buzunarul rochiei sale.

Percy îşi desfăcu scara de fire de mătase, o agăţă de un cârlig şi o lăsă în jos. Auzi cum mica bilă de plumb a capătului de jos al scării se loveşte de fundul fântânei secate. Însemna că scara avea lungimea necesară.

După acesta, Percy se adresă indienilor:

— Voi să mă aşteptaţi aici, căci după ce voi ieşi din fântână, va trebui sa aşezaţi la loc placa de marmură!

Spunând aceasta, tânărul american îşi dădu drumul, foarte precaut, pe scara de mătase. La început, mai zări figurile celor trei persoane de sus, care priveau prin deschizătura fântânii. Apoi însă se făcu întuneric. El îşi aprinse lampa electrică.

Ajuns în fundul fântânei, Percy dădu de un morman de oase albe, precum şi de câteva cadavre, care nu erau complet putrezite.

Percy Stuart nu ştia ce e frica. Totuşi, la gândul că e singurul om care după treizeci de ani se află în scorbura aceasta, plină de rămăşiţe omeneşti, un fior rece îi trecu prin şira spinării.

Dar tânărul american îşi recapătă, repede prezenţa de spirit şi începu să caute cadavrul Cecilei Hope. Bătrânul Sarri îi spusese că soţia colonelului avea părul blond şi buclat. Percy ştia că părul rezistă cel mai mult, chiar şi peste o sută de ani. Multe din craniile din fondul fântânii mai păstrau, într-adevăr, firele de păr. Nicăieri însă, nu se zărea părul blond şi frumos al Cecilei Hope.

Tânărul american îşi dădea seama că nu poate rămâne prea mult în fundul fântânei, deoarece miresmele erau insuportabile. El simţea că se asfixiază.

Deşi nu descoperise cadavrul pe care-l căuta, Percy începu să urce înapoi scara. Dar abia se mai putea ţine, căci îi slăbiseră puterile.

În câteva minute va ajunge la aer liber!

Dar Percy se miră că nu mai pătrund razele lunii. Lucrul acesta îi părea foarte ciudat.

Deodată, se lovi cu capul de un corp tare. Percy îşi aprinse lampa electrică şi o ridică în sus, pentru a vedea piedica.

În momentul următor, el scoase un strigăt de groază. Placa de marmoră fusese pusă la loc. Era deci îngropat de viu.

IV. În culmea disperării

Câteva clipe, Percy rămase nemişcat. Simţea că e pierdut. După ce-şi mai reveni puţin, se întrebă care ar putea fi explicaţia celor comise de indieni. Au făcut-o din fanatism religios, sau poate din duşmănia fată de englezi, care continua să rămână înrădăcinată în sufletul indigenilor? Percy nu bănuia însă că adevăratul motiv era lăcomia indienilor.

Dându-şi seama că îi va fi imposibil să iasă din fântână, deoarece nu putea să ridice lespedea grea de marmură, tânărului american îşi apuse:

»Se vede că cea de 173-a însărcinare mi-a fost fatală. Am învins eu mulţi adversari şi am înfrânt multe piedici, dar de data aceasta nu mai văd nicio scăpare!«

Neavând încotro, Percy se coborî din nou în fântână. Ceasul său indica ora 6 dimineaţa. Cuprins de disperare, Percy înfruntă mirosul pestilenţial din fundul fântânii. El ajunse în faţa unui nou morman de oase. Printre ele, se aflau şi câteva cadavre, care nu putreziseră complet. Animat de o presimţire, tânărul american dădu la o parte oasele şi cadavrele, cu mâinile tremurânde.

Simţea că se înăbuşă. Dar după ce reuşi să ridice o bună parte din aceste resturi omeneşti, el simţi un curent de aer curat. Dând la o parte ultimul cadavru, Percy scoase un strigăt de surprindere. Se văzu în faţa unui

gang strâmt, săpat în piatră, care cobora tot mai jos, în pământ. La lumina lămpii sale electrice, Percy porni de-a lungul gangului. Deodată, el se împiedică de un corp. Îndreptându-şi lampa electrică în jos, Percy văzu cadavrul aproape intact al unei femei, care avea părul blond şi buclat. La început, lui Percy nici nu-i venea să creadă că întâmplarea făcuse să găsească rămăşiţele pământeşti ale Ceciliei Hope.

La pieptul ei, tânărul american găsi documentul, pe care i-l ceruse clubul Excentric. Se afla într-o cutiuţă subţire de metal, legată la pieptul cadavrului.

Percy luă documentul şi-şi continuă drumul de-a lungul gangului, presimţind că va reuşi să se salveze. Şi, într-adevăr, după câţiva zeci de metri, gangul începu să se lumineze. Înaintând şi mai mult, Percy auzi un zgomot de apă. Peste alte câteva mituite, el ajunse, printr-o deschizătură secretă, pe ţărmul Gangelui.

Gangul acest subteran, avea desigur, o vechime de trei sferturi de veac, dar nimeni nu ştiuse de el. Nici chiar Nena Sahib.

Percy se duse într-un suflet la hotelul său, unde se odihni douăzeci şi patru de ore. Apoi, făcu o vizită guvernatorului, căruia îi povesti cele întâmplate.

În chiar, dimineaţa celei de a doua zile, poliţiştii englezi arestară pe bătrânul Sarri, pe fiul său Urah şi pe soţia acestuia. Cei trei inşi se pregătiseră ca, în noaptea aceia chiar, să exploreze fundul fântânii.

Toţi trei fură condamnaţi.

Percy anunţă clubul Excentric rezultatul însărcinării sale, iar peste două zile el primi telegrafic

cea de 174-a însărcinare.

Percy Stuart va porni imediat în căutarea fiicei unui general francez, care a fost răpită de un prinţ indian. Tânăra fată a dispărut împreună cu

logodnicul ei, fără ca să li se poată da de urme. Percy trebuie să clarifice soarta lor.

»Clubul - Excentric.«

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 174 de volume:

97. Castelul indian
98. Taietorul de lemne
99. Printesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul înghetat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takurava
111. Puşcăriaşul din Nou-Caledonia
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Melbourne cu bicicleta
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericiţilor
116. Steaua.
117. In Kalia.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vanătorului de [illegible]
126. Dragonele de [illegible]
127. Crima din [illegible]
128. Un [illegible] de 10 [illegible]
129. [illegible]
130. Misterele [illegible]
131. Secretul Mumiei.
132. [illegible]
133. [illegible]
134. [illegible]
135. [illegible]
136. Misterul Mormântului.
137. Cărăuşul din Lincoln.
138. Crima în Film.
139. Moartea lui Vanderstyl.
140. Crima din ziua independenţei.
141. Dispariţia doctorului Ichyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii de [illegible]
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul iaurtei cu [illegible]
147. Mesagiul din Marte. [illegible]
148. Mesagiul din Marte. [illegible]
149. Omul cu ochii de piatră.
150. O [illegible]
151. Taina Vilei Hale.
152. [illegible]
153. [illegible]
154. Moartea milionarului.
155. Rubin negru.
156. Casa misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. [illegible]
159. [illegible]
160. [illegible]
161. [illegible]
162. [illegible]
163. [illegible]
164. [illegible]
165. [illegible]
166. [illegible]
167. [illegible]
168. [illegible]
169. [illegible]
170. [illegible]
171. [illegible]
172. [illegible]
173. [illegible]
174. [illegible]

Noul volum în pregătire:

Editura „Excentric Club", Calea Victoriei 29, [illegible]